

staaet ham; thi derefter skulde Universitetets Rektor have sagt: Ja, hvis saadan noget bliver ved, maa vi virkelig bevæge Hr. Simonsen til at gaa et andet Sted hen; vi kan ikke have de Spektakler paa Universitetet. Altsaa, fordi nogle Spektakelmagere kommer ind og opfører raa Skandalscener, skal Docenten ud af Universitetet. Det forbyr mig imidlertid ikke, at Universitetets Rektor kan have sagt dette, naar han har en saa besynderlig — for at bruge det mildest mulige Udtryk — Tankegang, at han har kunnet skrive til den højtærede Kultusminister, saaledes som denne oplyste.

Men om det af ham rejste Spørgsmaal angaaende jus docendi ønsker jeg at sige, at Universitetet jo selv maa vide, hvem det giver Doktorgraden. Det er indrettet saaledes her, samme Ordning findes ikke ved mange andre Universiteter, at den, der har Doktorgraden, eo ipso, som det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) anførte, faar et videnskabeligt Stempel og har Lærefrihed. Altsaa, hvis der er noget at klage over, hvis der finder usømmelig Tale Sted fra Privatdocenters Side, falder dette tilbage paa Universitetet, Rektor og Konsistorium. Det er det afgørende. Det er fuldkommen rigtigt, naar den højtærede Minister siger: Ja, men nu kan jo en Mand staa og tale om noget, som han ingen Indsigt har i, han kan pludselig blive gal, tale om rent forrykte Ting, overfalde Menneskers Privatliv, o. s. v., o. s. v., oplæse Artikler af den Art, som f. Eks. det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) foretog, slikt maa man dog kunne skride ind mod. Ganske rigtigt, men Pointen er stadig den, at det ikke er Studenterne, der skal træffe Afgørelsen og allermindst ved Hjælp af Fløjter, men Afgørelsen maa tilkomme Universitetet, Universitetets Professorer; naar de har Ansvar, maa de ogsaa kunne udøve den Censur, som i den, men ogsaa kun i denne ene Henseende kan paakræves.

Naar nu det er saaledes, og det tror jeg dog ikke, ret mange — jeg tør ikke sige ingen, men ikke ret mange — vil benægte, at det mindste Maal, man kan kræve af en Student, er, at han har Respekt for Ytringsfriheden paa selve Københavns Universitet, forekommer det mig, at være den naturlige Vej at gaa overfor Studenterne ved Københavns Universitet, mod hvem Professorerne, Konsistorium og Læreautoriteterne kan øve Censur, at man første Gang giver dem en Advarsel og anden Gang relegerer dem fra Universitetet. Det

ønsker jeg udtrykkeligt at sige: en ung Mand, der har vist en saadan Mangel paa Begreb om, hvad det vil sige overhovedet at blive stedet indenfor Videnskabens Tempel, og som har opført sig saadan — Gud! lad ham faa en Karriere saa stor som Professor Brandes', ja lad ham blive baade Etatsraad og Kommandør af Dannebrog og alt muligt andet; en eneste Ting skal han ikke have Lov til, han skal ikke have Lov til at faa nogen som helst videnskabelig Karriere!

Det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen) udtalte paa ridderlig Vis — og derved dannede han en yderst behagelig Modsætning til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) —, at han gik ud fra, at Professor Brandes fremfor nogen vilde misbillige, hvad der var sket. Han, den store Angriber af Autoriteten, vilde i højeste Grad misbillige, at man her benyttede hans Navn, og at man paa hans Vegne krænkede den frie Tankes Udfoldelse ved Københavns Universitet. Naar dette ikke er sket endnu, maa det formodentlig bero paa, at den Mand har daarlige Venner. Han sagde en Gang i et Interview om Alexander Kielland, hvem han har rost, Gud ved hvor mange Gange, medens Alexander Kielland aldrig har rost ham: „Kielland er en god Ven, men en daarlig Kammerat”. Jeg burde maaske egentlig ikke have sagt, at Georg Brandes havde daarlige Venner, men i hvert Fald synes han ikke at have haft gode Kammerater, thi havde han det, vilde de, da han jo ikke er længere end et Par Dagsrejser eller maaske kun en Dagsrejse herfra, have underrettet ham om, hvad der stod paa Spil herhjemme og sørget for, at han fremfor nogen anden havde taget Afstand fra denne Pøbel-demonstration. Nu løber han Fare for, at man i Sandhed kan sige — og det er i Grunden det interessante ved hele denne Sag — at naar man nu saaledes har gjort Brandes til Autoritet og krænkert Ytringsfriheden i hans Navn, har Brandesianismen endelig krænget sig om til sin egen Karikatur. Mod Personen Professor Brandes ønsker vi ikke at rette noget personligt Angreb. Vi ønsker ham videre smuk Fremgang paa Autoritetens Stige, han vil forhaabentlig kunne klavre mange Trin op endnu, saaledes at man en Gang paa hans Gravsted kan sætte en bekendt Gravskrift med en lille Variation: „Her hviler Brandes med den stride Aand, Autoritet og Ridder af det hvide Baand”.